

čelom in prepričanju starišev? Ali naj bo samo nevera prosta, da more vero in vernost preganjati? (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Krma konja.

Nihče nima v sedanjem času preveč, vsakdo se toži, da mu hodi pri marsičem trdo. Kmetje niso zadnji pri taci tožbah. Ne moremo reči, da kmet nima uzroka za tako tožbo. To je, da ga ima, če kdo na svetu, kmet dovolje, vendar pa sodimo, da tudi kmet izmetava sem ter tje kaj — brez potrebe ali vsaj brez vsake koristi.

Opozorimo v tem pa dnes naše bralce na krmljenje konj. Vsakdo zna, da je konju treba veliko krme, več, kakor le kateri drugi izmed domače živine in prav za to konja ne držé modri gospodarji v svojem hlevu, ako jim ga ni potreba: konj ne more pri kmetu nikdar biti samo — za igračo. Ali tudi tačas, ko mu je konj potreba, mora gledé njega tako ravnati, da ima iz njega največji dobiček, stroškov pa, čem manj mu jih je mogoče. In pri teh je krma skorej glavna stvar. Dovolje je konj mora dobiti, sicer se ne razvije v svoji rasti, kakor bi se lahko, ali pa opeša, prej, kakor prinese to natora za seboj. To je resnica, toda na drugi strani je tudi istotako resnica, da pri njej ni treba — potrate, ne kar se tiče časa, ne kar zadeva obilja krme.

Krme je dati konju v pravem času, v pravi meri in po pravem načinu: če se ne izgodi tako, vselej je krivo krmljenje in kmetu kje kako na škodo. Kar se tiče časa, v tem je reda čez vse potreba, nekaj, o čemer se prepriča človek čisto lahko pri vojaških konjih. Prav zato, ker je pri njih krmljenje oster red, vzdržijo oni veliko in so pri vsem še lepe in čvrste postave. V tem pa je še gledati potlej na to, za kako delo da se žival vporabi, vendar pa gre pri tem že bolj na mero, v kateri se ji daje krma. Težje ko je delo, več ali vsaj bolje krme ji je treba. Vendar pa se to naj ne zastopi tako, da naj žival ostane na pol lačna, če ne dela, daje pa se ji toliko krme, kedar dobi težko delo, da bi se lahko prezobjela. Eno, kakor drugo prinese, če se ponavlja, zdravju živinčeta škodo, tedaj ne kaže.

Ali tudi v načinu, po katerem se daje krma, greši se lahko, izlasti pri ovsu, rezi in enaki krmi. Skušnja uči, da gre tako krmo dati suho, ne pa vmočene. Stvar se razloži lahko in sicer tako-le: Ako dobi konj tako krmo suho, mora dalje jo žvekat in jo drobi torej bolje ter jo tudi vso preslini, nekaj, kar služi v bolj prebavljanje. Če pa je krma vmočena, vzame jo žival hitro va-se in jo le malo oslini, zato

pa gre tudi večinoma taka skozi njo, ne da jo žival v želodci prekuha ter jo tako priredi, da preide v kri in meso. To pa nam tudi velevala, naj damo živali še le potem piti, ko se je že nažrla, ne pa koj iz kraja, sicer bi slinje ji bile namešane z vodo ter bi ne imele toliko moči za prebavljanje.

Sejmovi. Dne 16. avgusta v Lembachu, v Sevnici, v Poličanah, v Mozirji, v Vuzenici, v Strassu in pri sv. Vidi za Ptujem. Dne 18. avgusta v Brezji pri Mariboru, v Jarenini, v Kapelah, na Pilštanji, pri M. D. v Puščavi in v Črmožišah pri Rogatci.

Dopisi.

Iz Maribora. (Slov. petje.) Veselo je bilo v nedeljo pri nas, prav veselo, kajti take svečanosti, kakor smo jo doživeli to nedeljo na vrtu „Gambrinushalle“ nismo že dolgo imeli. Ona je bila dokaz, da slov. ljudstvo ni zadnje in kar se rodoljubja in petja tiče, sili ono in to tudi sme, med prva avstrijska ljudstva. Na vabilo „slov. pevskega društva“ v Ptuji prišlo je iz vseh slov. krajev pevcev in pevk, gotovo nad 250. Največ jih je bilo iz Ljubljane, iz tamošnje slov. čitalnice in zatem pevsko društvo „Slavec“, iz drugih krajev vseh, v katerih se goji umetno slov. petje, pa so prišli, kar jih je največ moglo iz doma. Vse točke v sporedu so bile izvrstne in so jih morali pevci skoraj vse ponavljati. Vodil je petje večinoma g. Fr. Jurkovič, nadučitelj v Šmarji, samo pesem „Domovini“ je vodil g. Förster iz Ljubljane, ker jo je sam in to kaj izvrstno sestavil. Vmes in po vsporedu so peli „Slavec“, čitalnica v Mariboru, moški pevski zbor iz Ljubljane itd. Ljudi je bilo gotovo kacic 1500, število kakor se jih ne zbere, kjer bodi pri enacijah veselica, ki niso brez stroškov. Vse je bilo pri tej veselici lepo in celo Nemcem se je v Mariboru slov. petje in vsled tega tudi po nekaj slov. ljudstvo, kar ga biva zunaj štajarske dežele, pripkupil in slišal sem iz pristnih nemških ust besede: Slov. grlo je za petje vse kaj druga, kakor nemško. Zato pa smem reči, da smo mi, ki bivamo v Mariboru, lahko iz srca hvaležni „slov. pevskemu društvu“, da si je izbralo bilo letos prav naše mesto za svoje občno zborovanje. Take in enake veselice so, kakor navlaš za to, da nam delajo pot do spoštovanja tudi pri taci, ki ne beró naših, poštenih slov. listov. Naj torej doni vesela pesem, ki pravi:

Zato iz srca globočine

Puhté nam želje do višine:

Slovanske naše domovine

Ne zabi večni nam Gospod!

Z Dobrne. (Zadnjo slavnost v hiši cesarjevej) so po svojih skromnih močeh